

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 25, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1249](#) 09-09-2025

Biedt de bewijsvoering van het hof voldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een of meer anderen heeft samengewerkt dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1248](#) 09-09-2025

Zijn de klachten over de motivering van het bewezen verklaarde gegrond?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1247](#) 09-09-2025

Is voor het uitlezen en doorzoeken van in beslag genomen smartphones van een verdachte – buiten spoedeisende gevallen – steeds voorafgaande rechterlijke toetsing vereist wanneer dat onderzoek meer dan beperkt inbreuk kan maken op zijn persoonlijke levenssfeer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1243](#) 09-09-2025

Kunnen kosten voor de aanleg van een illegale stroomvoorziening bij hennepsteelt worden aangemerkt als aftrekbare kosten bij de berekening van wederrechtelijk verkregen voordeel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1244](#) 09-09-2025

Heeft het hof voldoende inzichtelijk gemaakt hoe het de overschrijding van de redelijke termijn heeft verdisconteerd in de opgelegde straf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1245](#) 09-09-2025

Staat het geven van één vuistslag tegen hoofd van de aangever in redelijke verhouding tot meermalen duwen en vervolgens slaan van de verdachte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1241](#) 09-09-2025

Voldoet de motivering van het hof aan artikel 359 lid 2 Sv wanneer het een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de identificatie van de verdachte als gebruiker van een telefoonnummer verwerpt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1234](#) 09-09-2025

Moet de erkenning van het Europees Onderzoeksbevel door de officier van justitie uit een schriftelijk stuk blijken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1209](#) 09-09-2025

Staat cassatieberoep open voor een verdachte die in hoger beroep bij verstek is

veroordeeld, wanneer alleen zijn raadsman ter zitting is verschenen en het woord heeft gevoerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1219](#) 09-09-2025

Heeft het hof inbreuk gemaakt op artikel 8 EVRM door de vrijheidsbeperkende maatregel op te leggen die het de verdachte feitelijk onmogelijk maakt om contact te houden met zijn jonge dochter?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1220](#) 09-09-2025

Is er sprake van aantasting in persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106b BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1221](#) 09-09-2025

Is er een kennisgeving als bedoeld in artikel 116 lid 3 Sv verzonden naar de klager van voornemen tot teruggave van de in beslag genomen voorwerpen aan een ander dan de klager?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1227](#) 09-09-2025

Is het oordeel van het hof over ontvankelijkheid van het door de verdachte ingestelde hoger beroep verenigbaar met de kwalificatie die het hof heeft gegeven aan het bewezen verklaarde?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1233](#) 09-09-2025

Levert de niet ten laste gelegde diefstal van elektriciteit ten behoeve van eerdere oogst rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde diefstal van elektriciteit ten behoeve van latere teelt?

RECHTSPRAAK

Is er sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106b BW?

Is er sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106b BW?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de oplegging van een vrijheidsbeperkende maatregel (gebiedsverbod) als bedoeld in artikel 38v Sr, voor zover deze inhoudt dat de verdachte zich niet zal ophouden binnen twee kilometer gemeten rond het woonadres van [slachtoffer], ‘thans bekend als’ [a-straat 1] te [plaats].

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van [slachtoffer] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft geoordeeld dat niet alleen het subsidiair bewezen verklaarde feit, maar ook het onder 4 bewezen verklaarde feit tot het ontstaan van immateriële schade van de benadeelde partij heeft geleid. Daarbij houdt de toekenning door het hof van het bedrag aan immateriële schadevergoeding kennelijk niet alleen verband met het opgelopen lichamelijk letsel maar ook met de aantasting op andere wijze in de persoon als gevolg van de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de benadeelde partij. Het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat de bewezen verklaarde feiten hebben geleid tot een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW – ook als daarbij in aanmerking wordt genomen wat door de benadeelde partij ter onderbouwing van die vordering is aangevoerd, dat er kort gezegd op neerkomt dat gevoelens van angst en onveiligheid zijn ontstaan – is niet toereikend gemotiveerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f Sr voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1220

Zaaknummer: 23/00405

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: C. Caminada en T.B. Trotman

Wetsartikelen: artikel 300 Sr, artikel 6:106b BW en artikel 285b Sr

RECHTSPRAAK

Is er een kennisgeving als bedoeld in artikel 116 lid 3 Sv verzonden naar de klager van voornemen tot teruggave van de in beslag genomen voorwerpen aan een ander dan de klager?

Is er een kennisgeving als bedoeld in artikel 116 lid 3 Sv verzonden naar de klager van voornemen tot teruggave van de in beslag genomen voorwerpen aan een ander dan de klager?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Namens de klager is bij de rechtbank een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv ingediend dat strekt tot teruggave aan de klager van onder hem in beslag genomen voorwerpen. In haar beschikking heeft de rechtbank met betrekking tot de in beslag genomen voorwerpen met de nummers 8 tot en met 16, 20, 22 tot en met 28, 32, 34 tot en met 38 en 42 – waaronder creditcards, rijbewijzen en een identiteitskaart – de klager niet-ontvankelijk verklaard in het beklag. De rechtbank heeft daartoe overwogen:

‘De rechtbank stelt vast dat het beslag gelegd op grond van artikel 94 Sv op bovengenoemde documenten reeds is beëindigd omdat alle documenten zijn teruggegeven aan de afgevende instanties blijkens de mededeling op pagina 64 van het (digitale) dossier. De rechtbank zal de klager niet-ontvankelijk verklaren in zijn beklag.’

Het cassatieberoep is uitsluitend gericht tegen deze beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring in het beklag.

Wat betreft het voorwerp met nummer 12 is van belang dat gelet op een afschrift van een afstandsverklaring van 2 februari 2023, dat zich bij de stukken bevindt, de klager schriftelijk afstand heeft gedaan van dat voorwerp. Dat betekent dat de klager in zoverre niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 552a lid 1 Sv.

Wat betreft het voorwerp met nummer 38 moet op grond van een afschrift van de kennisgeving van inbeslagneming van 10 februari 2023, dat zich bij de stukken bevindt,

worden aangenomen dat dit voorwerp is teruggegeven aan de klager. Dit betekent dat het beslag op dit voorwerp al was beëindigd op het moment van de beslissing op het klaagschrift (vgl. artikel 134 lid 2 aanhef en onder a Sv).

Het vorenstaande brengt met zich dat de Hoge Raad het cassatieberoep van de klager niet in behandeling kan nemen voor zover dat ziet op de beslissing van de rechtbank in relatie tot de voorwerpen met de nummers 12 en 38.

Beoordeling van het cassatiemiddel voor zover het beroep ontvankelijk is

Het cassatiemiddel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de klager in het beklag en voert daartoe in de kern aan dat de rechtbank eraan is voorbijgegaan dat door de officier van justitie inbeslaggenomen voorwerpen zijn teruggegeven aan een ander dan de klager, tevens de beslagene, zonder dat toepassing is gegeven aan artikel 116 lid 3 Sv.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.8-3.9 en 3.11-3.13.

Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart de klager niet-ontvankelijk voor zover het cassatieberoep betrekking heeft op de voorwerpen met de nummers 12 en 38;
- vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend wat betreft de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van de klager in het beklag voor zover dat betrekking heeft op de inbeslaggenomen voorwerpen met de nummers 8-11, 13-16, 20, 22-28, 32, 34-37 en 42;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Holland, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1221

Zaaknummer: 23/03064

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: artikel 134 Sv en artikel 116 Sv

RECHTSPRAAK

Levert de niet ten laste gelegde diefstal van elektriciteit ten behoeve van eerdere oogst rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde diefstal van elektriciteit ten behoeve van latere teelt?

Levert de niet ten laste gelegde diefstal van elektriciteit ten behoeve van eerdere oogst rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde diefstal van elektriciteit ten behoeve van latere teelt?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot schadevergoeding van de [benadeelde] B.V., voor zover deze toewijzing ziet op schade door een eerdere, niet ten laste gelegde diefstal van elektriciteit

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van drie jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de beslissing over de door de benadeelde partij gevorderde schadevergoeding en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
 - vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze twee jaren en negen maanden belooft;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij en de schadevergoedingsmaatregel opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1233

Zaaknummer: 23/00138

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: C. Caminada, T. Kooijmans, C.N. Dalebout en R. Kuiper

Wetsartikelen: artikel 311 Sr en artikel 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Heeft het hof inbreuk gemaakt op artikel 8 EVRM door de vrijheidsbeperkende maatregel op te leggen die het de verdachte feitelijk onmogelijk maakt om contact te houden met zijn jonge dochter?

Heeft het hof inbreuk gemaakt op artikel 8 EVRM door de vrijheidsbeperkende maatregel op te leggen die het de verdachte feitelijk onmogelijk maakt om contact te houden met zijn jonge dochter?

Het cassatiemiddel komt op tegen de door het hof opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel als bedoeld in artikel 38v Sr.

Verder klaagt het cassatiemiddel onder meer dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 38v lid 4 Sr en heeft bevolen dat de opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel dadelijk uitvoerbaar is.

Op grond van artikel 38v lid 4 Sr kan de rechter – in afwijking van de algemene regel dat een rechterlijke uitspraak pas ten uitvoer mag worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden – bevelen dat een door hem opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel dadelijk uitvoerbaar is. Deze directe tenuitvoerlegging kan consequenties hebben voor de veroordeelde. In dat geval moet de rechter mede gelet op de consequenties die de directe tenuitvoerlegging kan hebben voor de veroordeelde, in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid van de vrijheidsbeperkende maatregel er blijk van geven dat aan de in artikel 38v lid 4 Sr gestelde voorwaarden is voldaan. (Vgl. HR 18 juni 2024, ECLI:NL:HR:2024:901.)

De uitspraak van het hof voldoet niet aan deze motiveringsverplichting nu er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte opnieuw een strafbaar feit pleegt of zich belastend gedraagt jegens een bepaalde persoon of bepaalde personen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en het bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid vernietigen.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van vier maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend ten aanzien van het bevel dat de opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel dadelijk uitvoerbaar is;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1219

Zaaknummer: 23/00301

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: C. Caminada en T.B. Trotman

Wetsartikelen: artikel 302 Sr, artikel 304 Sr, artikel 45 Sr, artikel 8 EVRM en artikel 38v Sr

RECHTSPRAAK

Staat cassatieberoep open voor een verdachte die in hoger beroep bij verstek is veroordeeld, wanneer alleen zijn raadsman ter zitting is verschenen en het woord heeft gevoerd?

Staat cassatieberoep open voor een verdachte die in hoger beroep bij verstek is veroordeeld, wanneer alleen zijn raadsman ter zitting is verschenen en het woord heeft gevoerd?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De Hoge Raad kan het cassatieberoep van de verdachte niet in behandeling nemen. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1209

Zaaknummer: 23/04341

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: M. Kuijer en C.N. Dalebout

Wetsartikelen: artikel 4 Opiumwet en artikel 11 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof over ontvankelijkheid van het door de verdachte ingestelde hoger beroep verenigbaar met de kwalificatie die het hof heeft gegeven aan het bewezen verklaarde?

Is het oordeel van het hof over ontvankelijkheid van het door de verdachte ingestelde hoger beroep verenigbaar met de kwalificatie die het hof heeft gegeven aan het bewezen verklaarde?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over (de onverenigbaarheid van) het oordeel van het hof over de ontvankelijkheid van het door de verdachte ingestelde hoger beroep en de kwalificatie die het hof heeft gegeven aan het bewezen verklaarde.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1227

Zaaknummer: 23/00608

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: C.N. Dalebout en F. Posthumus

Wetsartikelen: artikel 326 Sr, artikel 404 Sr en artikel 57 Sr

RECHTSPRAAK

Moet de erkenning van het Europees Onderzoeksbevel door de officier van justitie uit een schriftelijk stuk blijken?

Moet de erkenning van het Europees Onderzoeksbevel door de officier van justitie uit een schriftelijk stuk blijken?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van de rechtbank dat het Europees Onderzoeksbevel (hierna: EOB) door een officier van justitie is erkend.

Bij de klager is ter uitvoering van een EOB dat is uitgevaardigd door de autoriteiten van Frankrijk, een telefoon in beslag genomen. Namens de klager is een klaagschrift op grond van artikel 5.4.10 lid 1 Sv in samenhang met artikel 552a Sv ingediend.

Het oordeel van de rechtbank dat op grond van de mededeling die de officier van justitie bij de behandeling van het klaagschrift heeft gedaan, kan worden vastgesteld dat het EOB door een officier van justitie is erkend, geeft – in het licht van wat onder 2.3 en 2.4 is overwogen – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet op wat de officier van justitie bij de behandeling van het klaagschrift in raadkamer heeft medegedeeld, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.3, is dit oordeel ook niet onbegrijpelijk. De klacht faalt daarom.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van de rechtbank beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1234

Zaaknummer: 25/00405

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: artikel 552a Sv

RECHTSPRAAK

Voldoet de motivering van het hof aan artikel 359 lid 2 Sv wanneer het een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de identificatie van de verdachte als gebruiker van een telefoonnummer verwerpt?

Voldoet de motivering van het hof aan artikel 359 lid 2 Sv wanneer het een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over de identificatie van de verdachte als gebruiker van een telefoonnummer verwerpt?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat in de kern inhoudt dat de verdachte niet de persoon is die in de afgeluisterde telefoongesprekken voorkomt als '[naam]' omdat niet kan worden vastgesteld dat de verdachte de gebruiker van het betreffende telefoonnummer was.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.9.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het eerste en het derde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1241

Zaaknummer: 23/00696

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: T.B. Trotman en R. Kuiper

Wetsartikelen: 359 Sv en 231 Sr

RECHTSPRAAK

Staat het geven van één vuistslag tegen hoofd van de aangever in redelijke verhouding tot meermalen duwen en vervolgens slaan van de verdachte?

Staat het geven van één vuistslag tegen hoofd van de aangever in redelijke verhouding tot meermalen duwen en vervolgens slaan van de verdachte?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer. Het klaagt onder meer over het oordeel dat niet is voldaan aan de proportionaliteitseis.

De proportionaliteitseis bij noodweer strekt ertoe om niet ook dan een gedraging straffeloos te doen zijn als zij – als verdedigingsmiddel – niet in redelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De in dat verband geldende – tot terughoudendheid nopen – maatstaf luidt of de gedraging als verdedigingsmiddel niet in onredelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De keuze van het verdedigingsmiddel en de wijze waarop het is gebruikt, staan bij de beoordeling van de proportionaliteit centraal. Zo staat in beginsel het met kracht toebrengen van een diepe, potentieel dodelijke steekwond niet in verhouding met een aanval die bestaat uit het slaan met de blote handen dan wel een vuist. (Vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456, r.o. 3.5.3.)

Het hof heeft geoordeeld dat weliswaar sprake was van een ogenblikkelijke en wederrechtelijke aanranding van de verdachte door de aangever, maar heeft het beroep op noodweer verworpen omdat de door de verdachte gegeven ‘keiharde vuistslag’ tegen het hoofd van de aangever in onredelijke verhouding staat tot de ernst van die aanranding. Dat oordeel is, gelet op wat door de raadsman op de terechtzitting in hoger beroep van 30 maart 2023 naar voren is gebracht niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld dat de aangever de verdachte meermalen heeft geduwd en vervolgens heeft geslagen – zonder dat het hof nadere vaststellingen heeft gedaan over de aard en ernst van deze geweldsuitoefening door de aangever op de verdachte – waarna de

verdachte één vuistslag tegen het hoofd van de aangever heeft gegeven.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1245

Zaaknummer: 23/01483

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: F. Posthumus en T. Kooijmans

Wetsartikelen: art. 300 Sr en art. 41 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof voldoende inzichtelijk gemaakt hoe het de overschrijding van de redelijke termijn heeft verdisconteerd in de opgelegde straf?

Heeft het hof voldoende inzichtelijk gemaakt hoe het de overschrijding van de redelijke termijn heeft verdisconteerd in de opgelegde straf?

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het onder 1 tot en met 3 bewezen verklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2 tot en met 4.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel en ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat het hof niet voldoende inzichtelijk heeft gemaakt hoe het de overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM, heeft verdisconteerd in de opgelegde straf.

Het openbaar ministerie heeft hoger beroep ingesteld. Daarnaast is op 19 oktober 2020 namens de verdachte hoger beroep ingesteld.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 19 december 2022 heeft de raadsman van de verdachte daar aangevoerd:

‘Mocht het hof tot een veroordeling komen, dan dient in elk geval rekening te worden gehouden met de schending van de redelijke termijn. Na de getuigenverhoren heeft het nog vijftien maanden geduurd tot de zaak is gepland. Als het openbaar ministerie appel instelt, dan moet het openbaar ministerie er ook bovenop zitten. Ik verzoek uw hof om geen onvoorwaardelijke vrijheidsstraf op te leggen.’

Het hof heeft over de strafoplegging onder meer overwogen:

‘Het hof acht alles afwegende, mede gelet op het tijdsverloop, de oplegging van een gevangenisstraf voor de duur van twaalf maanden waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, passend en geboden.’

Met het oog op de door de Hoge Raad uit te oefenen controle moet de rechter in geval van strafvermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM, in zijn uitspraak vermelden welke straf zou zijn opgelegd als de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, dan wel anderszins voldoende duidelijk laten blijken op welke wijze de overschrijding van de redelijke termijn in de bestrafing is verdisconteerd. (Vgl. HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:442, r.o. 3.3.)

Het hof heeft in de onder 3.2.3 weergegeven overweging tot uitdrukking gebracht dat bij de strafoplegging rekening is gehouden met de schending van de redelijke termijn. Het hof heeft echter, in het licht van het namens de verdachte gevoerde verweer over de overschrijding van de redelijke termijn, nagelaten in de uitspraak duidelijk te maken in welke mate de straf is verlaagd wegens de overschrijding van de redelijke termijn.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen door vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van twaalf maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze elf maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1244

Zaaknummer: 23/00119

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: artikel 312 Sr, artikel 317 Sr en artikel 282 Sr

RECHTSPRAAK

Kunnen kosten voor de aanleg van een illegale stroomvoorziening bij hennepteelt worden aangemerkt als aftrekbare kosten bij de berekening van wederrechtelijk verkregen voordeel?

Kunnen kosten voor de aanleg van een illegale stroomvoorziening bij hennepteelt worden aangemerkt als aftrekbare kosten bij de berekening van wederrechtelijk verkregen voordeel?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het verweer dat de kosten van de aanleg van de illegale stroomvoorziening van de hennepkwekerij in mindering moeten worden gebracht op het voordeel.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting van € 60.190,54. In de omstandigheid dat de Hoge Raad pas uitspraak kan doen nadat meer dan 36 maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde betalingsverplichting te verminderen met € 5.000.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel;

- vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 55.190,54 bedraagt;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1243

Zaaknummer: 21/04837

Rechters: M.J. Borgers

Advocaten: M. Kuijer en R. Kuiper

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Is voor het uitlezen en doorzoeken van in beslag genomen smartphones van een verdachte – buiten spoedeisende gevallen – steeds voorafgaande rechterlijke toetsing vereist wanneer dat onderzoek meer dan beperkt inbreuk kan maken op zijn persoonlijke levenssfeer?

Is voor het uitlezen en doorzoeken van in beslag genomen smartphones van een verdachte – buiten spoedeisende gevallen – steeds voorafgaande rechterlijke toetsing vereist wanneer dat onderzoek meer dan beperkt inbreuk kan maken op zijn persoonlijke levenssfeer?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 Wet RO).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het in de zaak met parketnummer 16-013184-21 (de ‘drugszaak’) gevoerde verweer dat strekt tot uitsluiting van het bewijs van de resultaten van het onderzoek aan de smartphones van de verdachte.

Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de algemene bevoegdheid van de opsporingsambtenaren, neergelegd in artikel 94 in samenhang met artikel 95 en 96 Sv, voldoende legitimatie bood voor dit onderzoek aan de smartphones van de verdachte en dat geen toestemming van de rechter-commissaris nodig was voor het uitvoeren van dit onderzoek ‘nu er geen min of meer compleet beeld is verkregen van zijn privéleven’, is in het

licht van wat door de verdediging in hoger beroep naar voren is gebracht, niet toereikend gemotiveerd. Uit die vaststelling volgt immers niet dat het onderzoek aan de smartphones beperkt is gebleven tot onderzoek dat slechts strekte tot het identificeren van de gebruiker, of tot bijvoorbeeld onderzoek dat een opsporingsambtenaar in het kader van zijn taakuitoefening deed waarbij hij de bij de verdachte aangetroffen smartphones heeft bekeken en daarbij slechts enkele beperkte waarnemingen heeft gedaan over het feitelijk gebruik daarvan op dat moment of direct daaraan voorafgaand, bijvoorbeeld door na te gaan welke contacten de gebruiker van een telefoon kort tevoren had gelegd. Ook blijkt daaruit niet dat zich hier een 'spoedeisend geval' als bedoeld in de uitspraak ECLI:NL:HR:2025:409 voordeed.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 16-013184-21 ten laste gelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1247

Zaaknummer: 24/01192

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: artikel 126bb Sv, artikel 94 Sv, artikel 95 Sv, artikel 96 Sv, artikel 141 Sv en artikel 148 Sv

RECHTSPRAAK

Zijn de klachten over de motivering van het bewezen verklaarde gegrond?

Zijn de klachten over de motivering van het bewezen verklaarde gegrond?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het bewezen verklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 tot en met 44.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 WetRO).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1248

Zaaknummer: 24/02538

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: art. 10 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Biedt de bewijsvoering van het hof voldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een of meer anderen heeft samengewerkt dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen?

Biedt de bewijsvoering van het hof voldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een of meer anderen heeft samengewerkt dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip. (Vgl. HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316.)

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een of meer anderen heeft samengewerkt dat hij zich heeft schuldig

gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen. Het hof heeft daaraan namelijk ten aanzien van feit 1 in de kern slechts ten grondslag gelegd dat de verdachte zelf een materiaal bevattende amfetamine aanwezig heeft gehad maar daarvan niet de eigenaar was, dat hij wist dat 'anderen daarvoor verantwoordelijk waren' maar dat hij als eigenaar van de loods niet heeft ingegrepen, en ten aanzien van feit 2 slechts dat de verdachte de voorwerpen en stoffen voorhanden heeft gehad en de loods ter beschikking is blijven stellen terwijl hij wist 'van de aanmerkelijke kans op de illegale situatie' en dat 'anderen betrokken waren bij de situatie in de loods'. Over de samenwerking met de in de bewezenverklaring van de feiten 1 en 2 bedoelde ander(en) en het gewicht van de bijdrage van de verdachte aan deze feiten heeft het hof echter geen nadere vaststellingen gedaan.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1249

Zaaknummer: 24/02552

Rechters: V. van den Brink

Advocaten: T. Kooijmans en F. Posthumus

Wetsartikelen: art. 2 Opiumwet, art. 10 Opiumwet en art. 47 lid 1 Sr